

ÍGY JÁTSSZÁK A RIKOZETTET

RIPORT A RIKOZETTRŐL

— Az Est tudósítójától —

Nagy, fehér plakát jelent meg a főváros uccáin: a főkapitány rendelettel tiltotta el a 18 éven aluliakat a rikozett-termek látogatásától.

*

Rikozett-terem a Józsefvárosban. Hatalmas, L-alakú pincehelyiség, egyik szárában két ping-pong asztal, a másikon két biliárd és még két ping-pong. A két biliárd foglalt, a négy ping-pong asztal közül csak egyen játszanak.

— Engem nem érint, kérem, a főkapitány úr rendelete, — mondja a tulajdonos. — Hozzám nem igen jártak 18 éven aluliak, diákok meg már azért sem igen jöttek, mert délelőtt nem tartunk nyitva.

— És a rikozett?...

— A rikozett, kérem, kiment a divatból! Nem játssza azt már senki!

És bevisz a »raktárba«, ahol összehajtván egymás tetején fekszik valami nyolc rikozett-asztal. Künn az egyik sarokban azért ott árválkodik kettő belőlük, ha minden asztal foglalt, akkor rá-ráfanyalódnak egy-egy partira ezeken is!

Négy vendég bemutatja a tavalyi divatjátékot.

A négyszögletes asztal minden sarkában egy-egy hálóval bélelt lyuk. A játékos feláll, kap a szembenlévő oldalon nyolc kis korongot, egy nagyobbat és egy dákót; a dákóval úgy kell meglökni a nagy korongot, hogy az behajtsa a kicsiket a hálókba. Hogy ez meddig tart? Három-négy percig, gyakorlottak két perc alatt végeznek egy partival. Semmi komplikáció, semmi érdekesség.

Hihetetlen, hogy lett ebből divat!

Egy óra: 60 fillér. A tulajdonos szerint azonban már hónapok óta nem játszottak egy órányit. Egyébként magyar szabadalom a dolog, asztalonként 55 pengőbe került a rikozzetfelszerelés. Ma nem ér semmit. Faanyagát lehetne csak értékesíteni, de így nem ér többet egy pengőnél.

A rikozett meghalt. Éppen úgy, mint a yo-yo. A főkapitányi rendelet még egyszer feltámasztotta hírét-nevét, magát a játékot azonban nem lehet már feltámasztani...

DR. LAKATOS

BADENI és ABBAZIAI

szanatóriumai

FELVÉTEL — PENGŐBEFIZETÉS

az állandó budapesti irodában

CARLTON-szálló. Telefon 88-970.

Rendkívül mérsékelt egységárak!

céllövölde és — az egyik sarokban két-három rikozzetasztal. Löw bácsi, a tulajdonos nagyon szomorú.

— Kérem, ez a rendelet bizony tönkretett engem. Nem azért, kérem. Jártak ide nagyok is, de ha kizárják kérem a 18 éven aluliakat, akkor ki játszik?

A nyolevanévesek nem jönnek biliárdozni.

Jártak itt, kérem; tavaly komoly urak is; itt voltak inspicálni a Bezerédi uccából a tanár urak is és elismerték, hogy szép és jó itt minden. Kérem, úgy nevelem én ezeket a gyerekeket, mintha az apjuk volnék. Ha rosszakodnak, kiabálnak, megintem őket, szépen, szeretettel, ha pedig olyan akad, amelyiken nem fog a szép szó, azt kilököm. Nálam nem lehet, kérem... Aztán:

hol lesz utánpótlás,

ha a fiatalságot nem hagyják sportolni? Nálam komoly sport ment, kérem; itt a ping-pong, világbajnoki sport, ez kérem csak nem ártalmas dolog? 10—20 filléres alapon...

— Rikozzett?

— Nincs. Nem játssza senki. Itt van még két asztal. Hetek óta nem kellett senkinek. Vége.

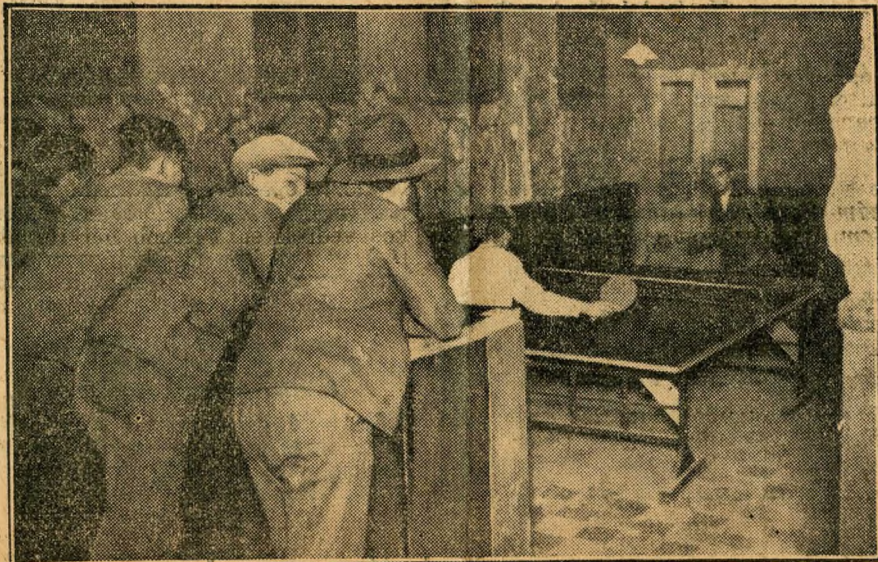
Egyszerre felfedez egy kis micisapkás kölyköt az egyik sarokban. Ráförmed:

— Mi az, Zoli? Te már megint itt vagy? Ne csinálj bajt nekem, fiam, menj szépen haza. Te még nem vagy tizenéves...

Zoli szomorú pillantást vet a ping-pongozók felé és elsomfordál.

Megyünk máshova. Népszínház ucca.

Hatalmas, barlanggá képzett pincehelyiség, egy csomó biliárdasztal, ping-pong,

JELENET A PING-PONG SZALÓNBAN